

tedaj ne, ko je zagledal pred svojimi duševnimi očmi obraz žene v trenutku, ko je bežala iz kuhinje.

Kam je bežala? Kaj je izražal ta obraz? Zdelo se mu je neoporečno, da se ima zgoditi nekaj čudnega, neopredeljivega, a zanj odločilnega. V ženinem izrazu je bila nedoločno napisana grožnja, ki je ni utegnil prebrati, niti raztolmačiti, vedel je le, da je začetek črte, ki bo potegnjena do kraja.

Negotovost, kaj je z ženo v hipu, ko je doživela od njega največje ponižanje vseh dni, kar živita skupaj, mu ni dala miru. Hotel se je prepričati, kaj je ž njo. Stopil je do vrat spalnice in je potrkal.

Vse je bilo tiho. Poskušal je odpreti, vrata so bila trdo zaklenjena. Posluhnil je, niti najmanjšega šuma ni bilo slišati. Pokleknil je na tla in pogledal skozi ključavnico. Ključ v ključavnici je ležal po strani in le majhen košček odprtine je pripuščal pogled v sobo. Krševan je videl rob postelje in okno, drugega nič. Okno je bilo odprto.

Zdelo se mu je, da skozi okno udarja šum s ceste in je ta šum podoben beganju in krikom ljudi.

Čudna misel mu je spreletela možgane. Spomnil se je prikrite grožnje, ki jo je nekoč izrekla Vera, da plane skozi okno in se ubije. Ob tej misli se je stresel, imel je fizičen občutek, kakor da je on sam priletel na cestni tlak.

Naenkrat si je predstavil vso težo te možnosti in vse posledice, če bi se ta možnost izvršila. Videl se je uničenega, strtega pod palcem, kako bega in mu ni živeti nič več. Njegova predstava je bila tako živa, njegovi živci tako uničeni, da je razločno občutil, kakor da nekdo kliče njegovo ime in beži trop ljudi po stopnicah.

Vzel je klobuk in šel skozi vrata. Na stopnicah ni bilo nikogar. Bežal je po stopnicah, po dve stopnici naenkrat in planil na cesto. Zavil je krog vogala v ulico, kamor je gledalo okno spalnice.

Nabrana množica ljudi, ki se je gnetla v njegovi predstavi, se je naenkrat razpršila. Po cesti so hiteli ljudje in se niso zmenili zanj, ki je stal pred oknom, kot da se čudi, da ni našel razdrobljenega trupla svoje žene.



FRAN KRALJ: KRISTUS PRIDIGAR.

Dvignil je pogled. Okno je bilo odprto na stežaj, na oknu ni bilo nikogar. — Zavese je zaganjala sapa, da so se prikazovale na ulico. Postal je še nekaj trenutkov, kot bi ne vedel, kam naj grene, nato je šel zopet po stopnicah...

Ko je stopil skozi vrata, je zagledal ženo, ki je bila pripravljena za odhod. Kolobarji pod očmi so bili modrikasti, njen obraz je očrtaval ostre sence, lica so bila objokana, pogled izmučen.

V strahu pred možem se je bila zaprla v sobo. Ko se je čutila varnejšo, je premislila s hladnejšim preudarkom, strah je izginil. Vendar je sedela za vrata in prisluškovala, kaj bo storil Krševan. Ko je čula, da je odšel, je zopet zla misel zaglodala v nji, napravila se je za njim.

Ko sta se srečala na vratih, sta se pogledala, kot da se hočeta z enim samim pogledom izprašati do konca. Postala sta in čakala besede drug od drugega. Ni je bilo. Kakor da se zreta z gore v goro, vidita se, povedati si ne moreta ničesar.

Krševan se je oddahnil: ni si storila ničesar. Tudi Veri je bilo laže pri srečanju. Vendar ni mogla ostati doma, ker je mož videl, da je pripravljena z doma.

Počasi je umaknila pogled od moža, naredila užaljen obraz in šla skozi vrata; Krševan je stopil v kuhinjo.

Vera je stala na vrhu stopnic in ni vedela, kaj naj stori. Rada bi se bila